

MONITORUL OFICIAL

AL

ROMÂNIEI

Anul 175 (XIX) — Nr. 311

PARTEA I
LEGI, DECRETE, HOTĂRÂRI ȘI ALTE ACTE

Joi, 10 mai 2007

SUMAR

	<u>Pagina</u>	<u>Nr.</u>	<u>Pagina</u>
DECIZII ALE CURȚII CONSTITUȚIONALE			
Decizia nr. 211 din 13 martie 2007 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 24 alin. 1 din Codul de procedură civilă.....	2-3	Decizia nr. 325 din 3 aprilie 2007 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. IX pct. 5 din Legea nr. 281/2003 privind modificarea și completarea Codului de procedură penală și a unor legi speciale.....	8-9
Decizia nr. 226 din 13 martie 2007 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 399 alin. 3 din Codul de procedură civilă.....	3-4	Decizia nr. 326 din 3 aprilie 2007 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 504 alin. 1 din Codul de procedură penală.....	10-11
Decizia nr. 289 din 22 martie 2007 referitoare la excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 22 alin. (5) din Legea nr. 10/2001 privind regimul juridic al unor imobile preluate în mod abuziv în perioada 6 martie 1945 — 22 decembrie 1989	5-6	Decizia nr. 329 din 3 aprilie 2007 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 414 ² alin. 3 teza întâi și art. 461 alin. 1 lit. d) din Codul de procedură penală.....	11-13
Decizia nr. 322 din 29 martie 2007 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 21 alin. (1), (2) și (3) din Legea nr. 10/2001 privind regimul juridic al unor imobile preluate în mod abuziv în perioada 6 martie 1945 — 22 decembrie 1989.....	6-7	HOTĂRÂRI ALE GUVERNULUI ROMÂNIEI	
		416. — Hotărâre privind structura organizatorică și efectivele Ministerului Internelor și Reformei Administrative.....	13-15

DECIZII ALE CURȚII CONSTITUȚIONALE**CURTEA CONSTITUȚIONALĂ****DECIZIA Nr. 211**

din 13 martie 2007

referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 24 alin. 1 din Codul de procedură civilă

Ioan Vida	— președinte
Nicolae Cochinescu	— judecător
Aspazia Cojocaru	— judecător
Kozsokár Gábor	— judecător
Acsinte Gaspar	— judecător
Petre Ninosu	— judecător
Ion Predescu	— judecător
Șerban Viorel Stănoiu	— judecător
Tudorel Toader	— judecător
Antonia Constantin	— procuror
Mihaela Senia Costinescu	— magistrat-asistent

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 24 alin. 1 din Codul de procedură civilă, excepție ridicată de Gheorghe Reghecampf în Dosarul nr. 3.665/2006 al Tribunalului Dâmbovița — Secția civilă.

La apelul nominal se prezintă autorul excepției, lipsind celelalte părți, față de care procedura de citare a fost legal îndeplinită.

Având cuvântul pe fond, autorul excepției susține neconstituționalitatea textului de lege criticat, întrucât limitează în mod nepermis cazurile de incompatibilitate a judecătorilor.

Reprezentantul Ministerului Public pune concluzii de respingere a excepției de neconstituționalitate ca inadmisibilă, critica vizând introducerea unui nou caz de incompatibilitate a judecătorilor, deci modificarea textului legal, aspect ce excedează competenței Curții Constituționale.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, reține următoarele:

Prin Încheierea din 7 noiembrie 2006, pronunțată în Dosarul nr. 3.665/2006, **Tribunalul Dâmbovița — Secția civilă a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 24 alin. 1 din Codul de procedură civilă**, excepție ridicată de Gheorghe Reghecampf.

În motivarea excepției de neconstituționalitate autorul susține că, potrivit dispozițiilor art. 24 alin. 1 din Codul de procedură civilă, incompatibilitatea judecătorului care a pronunțat o hotărâre într-o pricină de a judeca aceeași pricină operează numai pentru cazurile limitativ prevăzute, respectiv pentru apel, recurs sau rejudecarea după casare, fără a se ține seama de căile de atac extraordinare, contestația în anulare sau revizuirea. Această enumerare limitativă a cazurilor de incompatibilitate contravine prevederilor art. 21 alin. (3) din Constituție și ale art. 6 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale.

Tribunalul Dâmbovița — Secția civilă apreciază excepția de neconstituționalitate ca fiind neîntemeiată, întrucât

dispozițiile art. 24 alin. 1 din Codul de procedură civilă nu contravin prevederilor constituționale invocate de autorul excepției.

În conformitate cu dispozițiile art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și formula punctele de vedere cu privire la excepția de neconstituționalitate.

Avocatul Poporului arată că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată, textele de lege criticate fiind în deplină concordanță cu dispozițiile constituționale invocate.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului și Guvernul nu au comunicat punctele lor de vedere cu privire la excepția de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, punctul de vedere al Avocatului Poporului, raportul întocmit de judecătorul-raportor, susținerile părții prezente, concluziile procurorului, dispozițiile legale criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

Obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie dispozițiile art. 24 alin. 1 din Codul de procedură civilă, care au următorul conținut: „*Judecătorul care a pronunțat o hotărâre într-o pricină nu poate lua parte la judecata aceleiași pricini în apel sau în recurs și nici în caz de rejudecare după casare.*”

Autorul excepției susține că dispozițiile legale criticate încalcă prevederile constituționale ale art. 21 alin. (3) și pe cele ale art. 6 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale, ambele referitoare la dreptul la un proces echitabil.

Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea reține că dispozițiile art. 24 din Codul de procedură civilă reglementează incompatibilitatea, incident procedural menit să garanteze stabilirea adevărului și asigurarea unei judecăți imparțiale și echitabile în toate cauzele deduse justiției. În temeiul art. 24 alin. 1 din cod, judecătorului care a pronunțat o hotărâre într-o pricină îi este interzisă participarea la judecarea cauzei civile concrete, în situațiile expres prevăzute de lege. Norma procedurală are caracter imperativ și se bazează pe prezumția de parțialitate a judecătorului care a soluționat pricina, pronunțând o hotărâre pe fond și este presupus a fi în imposibilitatea de

a-și cenzura propria opinie cu privire la situația de fapt și de drept din speță. El devine astfel incompatibil de a lua parte la judecarea aceleiași pricini, în apel sau recurs, ori la rejudecarea acesteia, în caz de casare.

Din analiza motivelor invocate, Curtea observă că, în esență, critica autorului excepției vizează faptul că reglementarea dedusă controlului omite să circumscrie cazurilor de incompatibilitate și situația căilor extraordinare

de atac, respectiv revizuirea și contestația în anulare. Însă examinarea criticii de neconstituționalitate cu un atare obiect, respectiv presupuse omisiuni ale legiuitorului, excede competenței Curții Constituționale, care, potrivit art. 2 alin. (3) din Legea nr. 47/1992, se pronunță *„numai asupra constituționalității actelor cu privire la care a fost sesizată, fără a putea modifica sau completa prevederea legală supusă controlului“*.

Pentru considerentele expuse mai sus, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge, ca fiind inadmisibilă, excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 24 alin. 1 din Codul de procedură civilă, excepție ridicată de Gheorghe Reghecampf în Dosarul nr. 3.665/2006 al Tribunalului Dâmbovița — Secția civilă.

Definitivă și general obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 13 martie 2007.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,
prof. univ. dr. **IOAN VIDA**

Magistrat-asistent,
Mihaela Senia Costinescu

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 226

din 13 martie 2007

referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 399 alin. 3 din Codul de procedură civilă

Ioan Vida	— președinte
Nicolae Cochinescu	— judecător
Aspazia Cojocaru	— judecător
Kozsokár Gábor	— judecător
Acsinte Gaspar	— judecător
Petre Ninosu	— judecător
Ion Predescu	— judecător
Șerban Viorel Stănoiu	— judecător
Tudorel Toader	— judecător
Antonia Constantin	— procuror
Mihaela Senia Costinescu	— magistrat-asistent

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 399 alin. 3 din Codul de procedură civilă, excepție ridicată de Societatea Comercială „Parthis“ — S.R.L. din Constanța în Dosarul nr. 1.374/118/2006 al Tribunalului Constanța — Secția comercială, contencios administrativ și fiscal.

La apelul nominal lipsesc părțile, față de care procedura de citare a fost legal îndeplinită.

Reprezentantul Ministerului Public pune concluzii de respingere a excepției de neconstituționalitate ca neîntemeiată, invocând jurisprudența constantă a Curții în această materie.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, reține următoarele:

Prin Decizia civilă nr. 1/com din 10 ianuarie 2007, pronunțată în Dosarul nr. 1.374/118/2006, **Tribunalul**

Constanța — Secția comercială, contencios administrativ și fiscal a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 399 alin. 3 din Codul de procedură civilă, excepție ridicată de Societatea Comercială „Parthis“ — S.R.L. din Constanța.

În motivarea excepției de neconstituționalitate autorul susține că dispozițiile art. 399 alin. 3 din Codul de procedură civilă încalcă prevederile constituționale invocate, întrucât nu fac distincție între hotărârile judecătorești pe care instanța de judecată le poate pronunța și care constituie în mod nediferențiat titluri executorii. Astfel, împotriva acestora nu se pot formula apărări de fond, chiar dacă au fost pronunțate în materia ordonanței președințiale, produc efecte limitate în timp și nu se bucură de autoritate de lucru judecat.

Tribunalul Constanța — Secția comercială, contencios administrativ și fiscal apreciază că soluția legiuitorului de împiedicare a reformării sau retractării unei hotărâri printr-o altă modalitate decât cea reglementată de căile ordinare și extraordinare de atac este pe deplin justificată, fiind menită a ocroti ordinea de drept și securitatea raporturilor de drept civil. Din această perspectivă, dispozițiile art. 399 alin. 3 din Codul de procedură civilă nu contravin prevederilor constituționale invocate.

În conformitate cu dispozițiile art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și formula punctele de vedere cu privire la excepția de neconstituționalitate.

Avocatul Poporului arată că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată, textele de lege

criticate fiind în deplină concordanță cu dispozițiile constituționale invocate.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului și Guvernul nu au comunicat punctele lor de vedere cu privire la excepția de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, punctul de vedere al Avocatului Poporului, raportul întocmit de judecătorul-raportor, concluziile procurorului, dispozițiile legale criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

Obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie dispozițiile art. 399 alin. 3 din Codul de procedură civilă, care au următorul conținut: *„În cazul în care executarea silită se face în temeiul unui titlu executoriu care nu este emis de o instanță judecătorească, se pot invoca în contestația la executare apărări de fond împotriva titlului executoriu, dacă legea nu prevede în acest scop o altă cale de atac.”*

Autorul excepției susține că dispozițiile legale criticate încalcă prevederile constituționale ale art. 16 alin. (1) referitoare la egalitatea în drepturi a cetățenilor, ale art. 21 privind accesul liber la justiție, ale art. 24 alin. (1) care garantează dreptul la apărare, precum și ale art. 53 alin. (1) referitoare la restrângerea exercițiului unor drepturi sau al unor libertăți.

În prezenta cauză, excepția de neconstituționalitate a fost ridicată în fața Judecătoriei Constanța, care, prin încheiere, a respins ca fiind inadmisibilă cererea de sesizare a Curții Constituționale. Împotriva acestei încheieri autorul excepției a formulat recurs la Tribunalul Constanța — Secția comercială, contencios administrativ și fiscal, instanță care, prin Decizia civilă nr. 1 din 10 ianuarie 2007, a admis calea de atac și a modificat încheierea judecătorească în sensul sesizării Curții Constituționale cu excepția de neconstituționalitate.

Într-o atare situație, Curtea constată că decizia pronunțată de Tribunalul Constanța nu a soluționat fondul cauzei, împrejurare ce ar fi făcut inutil controlul de constituționalitate al prevederilor criticate, ci numai problema admisibilității excepției de neconstituționalitate. Așa fiind, deși sesizarea nu s-a realizat printr-o încheiere,

așa cum prevăd dispozițiile art. 29 alin. (4) din Legea nr. 47/1992, pentru a se evita tergiversarea soluționării litigiului dintre părți, deci pentru înfăptuirea cu celeritate a actului de justiție, Curtea Constituțională reține spre judecare critica formulată.

Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea constată că asupra criticii având ca obiect dispozițiile art. 399 alin. 3 din Codul de procedură civilă s-a pronunțat în mai multe rânduri, de exemplu, prin Decizia nr. 249/2003, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 542 din 29 iulie 2003, sau prin Decizia nr. 454/2003, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 926 din 29 iulie 2003, respingând excepția de neconstituționalitate ca fiind neîntemeiată.

Curtea a reținut că, „în esență, contestația la executare este destinată să înlăture neregularitățile comise cu prilejul urmăririi silite sau să explicitizeze titlul executoriu ce urmează a fi valorificat. În cadrul soluționării contestației, instanța nu poate examina împrejurări care vizează fondul cauzei și care sunt de natură să repună în discuție hotărâri care emană de la organe cu activitate jurisdicțională, în fața cărora au avut loc dezbateri contradictorii, părțile având posibilitatea, cu acel prilej, de a invoca apărărilor de fond necesare“.

Pe de altă parte, posibilitatea utilizării apărărilor de fond este condiționată de inexistența unor mijloace procedurale speciale pentru realizarea dreptului, în cadrul cărora acestea să poată fi invocate. Dacă însă legea pune la dispoziția debitorului o cale de atac, cum este cea prevăzută de art. 582 din Codul de procedură civilă în cazul ordonanței președințiale, acesta nu mai poate să utilizeze apărări de fond în cadrul contestației la executare. O asemenea prevedere nu constituie o îngrădire a liberului acces la justiție sau a dreptului la apărare, ci, în realitate, dă expresie preocupării legiuitorului de a preveni abuzul de drept și tergiversarea cauzelor aflate pe rolul instanțelor judecătorești.

În ceea ce privește pretinsa nesocotire a art. 16 alin. (1) din Legea fundamentală, Curtea a constatat că „textul de lege criticat nu creează nicio discriminare între părțile raportului juridic, întrucât nu se poate reține o similitudine între situația juridică a debitorilor și cea a creditorilor, de natură să permită caracterizarea regimului juridic diferențiat ce le este aplicabil ca fiind discriminatoriu“.

Atât soluția, cât și considerentele cuprinse în aceste decizii își păstrează valabilitatea și în prezenta cauză, neintervenind elemente noi, de natură a determina reconsiderarea jurisprudenței Curții.

Pentru considerentele expuse mai sus, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 399 alin. 3 din Codul de procedură civilă, excepție ridicată de Societatea Comercială „Parthis“ — S.R.L. din Constanța în Dosarul nr. 1.374/118/2006 al Tribunalului Constanța — Secția comercială, contencios administrativ și fiscal.

Definitivă și general obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 13 martie 2007.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,
prof. univ. dr. **IOAN VIDA**

Magistrat-asistent,
Mihaela Senia Costinescu

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 289

din 22 martie 2007

referitoare la excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 22 alin. (5) din Legea nr. 10/2001 privind regimul juridic al unor imobile preluate în mod abuziv în perioada 6 martie 1945 — 22 decembrie 1989

Ioan Vida	— președinte
Nicolae Cochinescu	— judecător
Aspazia Cojocaru	— judecător
Acsinte Gaspar	— judecător
Kozsokár Gábor	— judecător
Ion Predescu	— judecător
Șerban Viorel Stănoiu	— judecător
Ion Tiucă	— procuror
Maria Bratu	— magistrat-asistent

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, punctele de vedere ale Guvernului și Avocatului Poporului, raportul întocmit de judecătorul-raportor, concluziile procurorului, prevederile legale criticate, raportate la dispozițiile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

Obiectul excepției îl reprezintă art. 22 alin. (5) din Legea nr. 10/2001 privind regimul juridic al unor imobile preluate în mod abuziv în perioada 6 martie 1945 — 22 decembrie 1989, republicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 798 din 2 septembrie 2005, cu următoarea redactare: „*Nerespectarea termenului de 6 luni prevăzut pentru trimiterea notificării atrage pierderea dreptului de a solicita în justiție măsuri reparatorii în natură sau prin echivalent.*”

Textele constituționale considerate ca fiind încălcate sunt cele ale art. 21 — Accesul liber la justiție și ale art. 44 — Dreptul de proprietate privată.

Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea constată următoarele:

Prevederile art. 22 alin. (5) din Legea nr. 10/2001 au mai format obiect al controlului de constituționalitate, prin raportare la aceleași texte constituționale, Curtea, prin mai multe decizii, statuând în sensul constituționalității acestor prevederi.

Astfel, prin Decizia nr. 344 din 18 septembrie 2003, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 776 din 5 noiembrie 2003, Decizia nr. 597 din 21 septembrie 2006, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 897 din 3 noiembrie 2006, Decizia nr. 737 din 26 octombrie 2006, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 940 din 21 noiembrie 2006 și prin Decizia nr. 18 din 11 ianuarie 2007, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 119 din 16 februarie 2007, Curtea a decis că recunoașterea *sine die* a posibilității persoanei interesate de a declanșa procedura de recuperare a imobilelor preluate abuziv de către stat ar fi fost de natură să genereze un climat de insecuritate juridică în domeniul proprietății imobiliare.

În aceleași decizii, Curtea a reținut că, potrivit dispozițiilor art. 44 alin. (1) teza a doua din Constituție, exercitarea dreptului de proprietate trebuie să se facă în limitele legii. Legiuitorul ordinar este așadar competent să stabilească cadrul juridic pentru exercitarea acestuia, instituind limitări rezonabile în valorificarea ca drept subiectiv garantat, în așa fel încât să nu vină în coliziune cu interesele generale sau cu interesele particulare legitime ale altor subiecte de drept.

Și, în fine, în ceea ce privește încălcarea dispozițiilor art. 21 din Constituție, Curtea a decis că prevederile

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a prevederilor art. 22 alin. (5) din Legea nr. 10/2001 privind regimul juridic al unor imobile preluate în mod abuziv în perioada 6 martie 1945 — 22 decembrie 1989, excepție ridicată de Theresia Haidt în Dosarul nr. 6.624/59/2006 al Curții de Apel Timișoara — Secția civilă.

La apelul nominal lipsesc părțile, față de care procedura de citare a fost legal îndeplinită.

Cauza fiind în stare de judecată, reprezentantul Ministerului Public solicită respingerea excepției ca neîntemeiată.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, constată următoarele:

Prin Încheierea din 14 decembrie 2006, pronunțată în Dosarul nr. 6.624/59/2006, **Curtea de Apel Timișoara — Secția civilă a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 22 alin. (5) din Legea nr. 10/2001 privind regimul juridic al unor imobile preluate în mod abuziv în perioada 6 martie 1945 — 22 decembrie 1989, republicată, excepție ridicată de Theresia Haidt.**

În motivarea excepției de neconstituționalitate autorul acesteia susține, în esență, că instituirea termenului de 6 luni pentru trimiterea notificării prin care se solicită restituirea în natură a unui imobil contravine „principiului imprescriptibilității dreptului de proprietate, precum și principiului constituțional al accesului liber la justiție”.

Curtea de Apel Timișoara — Secția civilă consideră că excepția este neîntemeiată.

Potrivit art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

Guvernul apreciază excepția ca neîntemeiată, invocând în acest sens jurisprudența în materie a Curții Constituționale.

Avocatul Poporului consideră că prevederile art. 22 alin. (5) din Legea nr. 10/2001 sunt constituționale. Invocă, de asemenea, jurisprudența în materie a Curții Constituționale.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului nu au comunicat punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

art. 22 alin. (5) nu contravin acestui text constituțional, ci instituie norme procedurale pentru exercitarea acestui drept, în conformitate cu dispozițiile art. 126 alin. (2) din Legea fundamentală, potrivit căruia procedura de judecată este prevăzută numai prin lege.

Atât considerentele, cât și soluțiile acestor decizii sunt valabile și în cauza de față, întrucât nu au intervenit elemente noi, de natură a determina o reconsiderare a jurisprudenței Curții.

Pentru motivele expuse mai sus, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 22 alin. (5) din Legea nr. 10/2001 privind regimul juridic al unor imobile preluate în mod abuziv în perioada 6 martie 1945 — 22 decembrie 1989, excepție ridicată de Theresia Haidt în Dosarul nr. 6.624/59/2006 al Curții de Apel Timișoara — Secția civilă.

Definitivă și general obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 22 martie 2007.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,
prof. univ. dr. **IOAN VIDA**

Magistrat-asistent,
Maria Bratu

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 322

din 29 martie 2007

referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 21 alin. (1), (2) și (3) din Legea nr. 10/2001 privind regimul juridic al unor imobile preluate în mod abuziv în perioada 6 martie 1945 — 22 decembrie 1989

Ioan Vida	— președinte
Nicolae Cochinescu	— judecător
Aspazia Cojocaru	— judecător
Acsinte Gaspar	— judecător
Kozsokár Gábor	— judecător
Ion Predescu	— judecător
Tudorel Toader	— judecător
Șerban Viorel Stănoiu	— judecător
Ion Tiucă	— procuror
Irina Loredana Gulie	— magistrat-asistent

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a prevederilor art. 21 alin. (1), (2) și (3) din Legea nr. 10/2001 privind regimul juridic al unor imobile preluate în mod abuziv în perioada 6 martie 1945 — 22 decembrie 1989, excepție ridicată de Societatea Comercială „Pharmafarm” — S.A. din Cluj-Napoca în Dosarul nr. 4.235/33/2006 al Curții de Apel Cluj — Secția civilă, de muncă și asigurări sociale, pentru minori și familie.

Dezbaterile au avut loc în ședința publică din 20 martie 2007, în prezența reprezentantului Ministerului Public, fiind consemnate în încheierea de la acea dată, când Curtea, în vederea depunerii de concluzii scrise de către autoarea excepției, a amânat pronunțarea la data de 29 martie 2007.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, constată următoarele:

Prin Încheierea din 17 noiembrie 2006, pronunțată în Dosarul nr. 4.235/33/2006, **Curtea de Apel Cluj — Secția**

civilă, de muncă și asigurări sociale, pentru minori și familie a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 21 alin. (1), (2) și (3) din Legea nr. 10/2001 privind regimul juridic al unor imobile preluate în mod abuziv în perioada 6 martie 1945 — 22 decembrie 1989. Excepția a fost ridicată de Societatea Comercială „Pharmafarm” — S.A. din Cluj-Napoca într-o cauză având ca obiect contestația formulată împotriva unei dispoziții de restituire în natură a unei cote dintr-un imobil-construcție și a terenului aferent.

Curtea de Apel Cluj — Secția civilă, de muncă și asigurări sociale, pentru minori și familie apreciază că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată, arătând că legiuitorul este îndreptățit să stabilească conținutul și limitele dreptului de proprietate.

Potrivit art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

Guvernul consideră că excepția este neîntemeiată.

Avocatul Poporului apreciază că textele de lege criticate sunt constituționale, invocând în acest sens jurisprudența Curții Constituționale în materie.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului nu au comunicat punctele lor de vedere.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, punctele de vedere ale Guvernului și Avocatului Poporului, raportul întocmit de judecătorul-raportor, susținerile părților, concluziile

procurorului, dispozițiile legale criticate raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

Obiectul excepției de neconstituționalitate îl reprezintă prevederile art. 21 alin. (1), (2) și (3) din Legea nr. 10/2001 privind regimul juridic al unor imobile preluate în mod abuziv în perioada 6 martie 1945 — 22 decembrie 1989, republicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 798 din 2 septembrie 2005, potrivit căroră: „(1) *Imobilele — terenuri și construcții — preluate în mod abuziv, indiferent de destinație, care sunt deținute la data intrării în vigoare a prezentei legi de o regie autonomă, o societate sau companie națională, o societate comercială la care statul sau o autoritate a administrației publice centrale sau locale este acționar ori asociat majoritar, de o organizație cooperatistă sau de orice altă persoană juridică de drept public, vor fi restituite persoanei îndreptățite, în natură, prin decizie sau, după caz, prin dispoziție motivată a organelor de conducere ale unității deținătoare.*

(2) *Prevederile alin. (1) sunt aplicabile și în cazul în care statul sau o autoritate publică centrală sau locală ori o organizație cooperatistă este acționar sau asociat minoritar al unității care deține imobilul, dacă valoarea acțiunilor sau părților sociale deținute este mai mare sau egală cu valoarea corespunzătoare a imobilului a cărui restituire în natură este cerută.*

(3) *După emiterea deciziei de restituire în natură a imobilelor, organele de conducere ale societăților comerciale prevăzute la alin. (1) și (2) vor proceda, potrivit prevederilor Legii nr. 31/1990 privind societățile comerciale, republicată, la reducerea capitalului social cu valoarea bunului imobil restituit și la recalcularea patrimoniului. Cota de participatie a statului sau a autorității administrației publice ori, după caz, a organizației cooperatiste se va diminua în mod corespunzător cu valoarea bunului imobil restituit.*”

În opinia autoarei excepției de neconstituționalitate, prevederile legale criticate contravin dispozițiilor constituționale cuprinse în art. 11 — Dreptul internațional și dreptul intern, art. 20 — Tratatul internațional privind drepturile omului, art. 44 alin. (1) și alin. (2) teza întâi referitoare la garantarea și ocrotirea dreptului de proprietate și a proprietății private, art. 44 alin. (3) privind exproprierea, art. 44 alin. (6) referitoare la despăgubirile

cuvinte proprietarului și art. 136 alin. (5) privind inviolabilitatea proprietății private.

De asemenea, sunt invocate dispozițiile art. 17 din Declarația Universală a Drepturilor Omului, precum și ale art. 1 din primul Protocol adițional la Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale.

Analizând excepția de neconstituționalitate, Curtea constată că textul de lege criticat a fost supus, în mod constant, controlului de constituționalitate. De exemplu, prin Decizia nr. 549 din 18 octombrie 2005, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 1.024 din 18 noiembrie 2005, Curtea a respins excepția și a statuat că scopul Legii nr. 10/2001 a fost acela de a institui măsuri reparatorii în interesul proprietarilor ale căror imobile au fost preluate în mod abuziv, nu numai prin restituirea în natură a acestora, atunci când este posibil, ci și prin stabilirea de măsuri reparatorii prin echivalent. Prin urmare, textele de lege criticate sunt în deplină concordanță cu dispozițiile art. 44 alin. (1) teza a doua din Constituție, potrivit căroră conținutul și limitele dreptului de proprietate sunt stabilite de lege.

Pentru aceleași considerente, în prezenta cauză, Curtea nu poate reține criticile autoarei excepției privind încălcarea dispozițiilor constituționale invocate cuprinse în art. 44 — Dreptul de proprietate privată, în art. 11 și art. 20, prin raportare la dispozițiile art. 17 din Declarația Universală a Drepturilor Omului și ale art. 1 din primul Protocol adițional la Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale.

De asemenea, Curtea s-a pronunțat asupra constituționalității dispozițiilor art. 20 alin. (1) din Legea nr. 10/2001, devenit art. 21 alin. (1), în cadrul controlului de constituționalitate a acestui act normativ, exercitat înainte de promulgarea legii.

Astfel, prin Decizia nr. 43 din 7 februarie 2001, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 75 din 14 februarie 2001, Curtea a constatat că aceste dispoziții legale nu vin în contradicție cu prevederile art. 135 din Constituție. S-a reținut, în decizia menționată, că nedeterminarea concretă a bunurilor ce pot constitui obiect al reparațiilor, prin restituirea în natură sau în echivalent, nu poate face obiectul controlului de constituționalitate, fiind o problemă de legiferare ce cade în competența exclusivă a legiuitorului.

Cele statuate în aceste decizii își păstrează valabilitatea și în prezenta cauză, neintervenind elemente noi, de natură a determina o reconsiderare a jurisprudenței Curții.

Pentru considerentele expuse, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 21 alin. (1), (2) și (3) din Legea nr. 10/2001 privind regimul juridic al unor imobile preluate în mod abuziv în perioada 6 martie 1945 — 22 decembrie 1989, excepție ridicată de Societatea Comercială „Pharmafarm” — S.A. din Cluj-Napoca în Dosarul nr. 4.235/33/2006 al Curții de Apel Cluj — Secția civilă, de muncă și asigurări sociale, pentru minori și familie.

Definitivă și general obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 29 martie 2007.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,
prof. univ. dr. **IOAN VIDA**

Magistrat-asistent,
Irina Loredana Gulie

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 325

din 3 aprilie 2007

referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. IX pct. 5 din Legea nr. 281/2003 privind modificarea și completarea Codului de procedură penală și a unor legi speciale

Ioan Vida	— președinte
Nicolae Cochinescu	— judecător
Aspazia Cojocaru	— judecător
Acsinte Gaspar	— judecător
Kozsokár Gábor	— judecător
Petre Ninosu	— judecător
Ion Predescu	— judecător
Tudorel Toader	— judecător
Marinela Mincă	— procuror
Benke Károly	— magistrat-asistent

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. IX pct. 5 din Legea nr. 281/2003 privind modificarea și completarea Codului de procedură penală și a unor legi speciale, excepție ridicată de Horia-Andrei Ursu în Dosarul nr. 1.321/4/2006 al Tribunalului București — Secția a II-a penală.

La apelul nominal răspunde partea Vasile Hodiș, lipsind cealaltă parte, față de care procedura de citare a fost legal îndeplinită.

Partea prezentă solicită respingerea excepției de neconstituționalitate.

Reprezentantul Ministerului Public pune concluzii de respingere a excepției de neconstituționalitate, invocând jurisprudența Curții Constituționale.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, constată următoarele:

Prin Încheierea din 20 septembrie 2006, pronunțată în Dosarul nr. 1.321/4/2006, **Tribunalul București — Secția a II-a penală a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. IX pct. 5 din Legea nr. 281/2003 privind modificarea și completarea Codului de procedură penală și a unor legi speciale**, excepție ridicată de Horia-Andrei Ursu într-un litigiu având ca obiect soluționarea recursului declarat de acesta împotriva unei sentințe penale prin care plângerea sa împotriva unei rezoluții de neîncepere a urmăririi penale a fost respinsă ca tardiv introdusă în baza art. IX pct. 5 din Legea nr. 281/2003.

În motivarea excepției autorul acesteia arată că art. IX pct. 5 din Legea nr. 281/2003 este retroactiv, întrucât reglementează situații și acte juridice de procedură emise înainte de intrarea în vigoare a legii, pentru care nu exista un termen-limită de exercitare a căii de atac. Se consideră că textul legal criticat încalcă și prevederile art. 16 alin. (1) din Constituție, întrucât impune un regim juridic discriminatoriu în raport cu data introducerii plângerii și nu prevede curgerea termenului de un an de la data comunicării actului care este susceptibil a fi atacat în justiție. Totodată, autorul excepției apreciază că textul de lege impune exercitarea unui drept procedural fără a

cunoaște motivarea actului contestat, ceea ce încalcă dreptul la un proces echitabil.

Tribunalul București — Secția a II-a penală apreciază excepția de neconstituționalitate ca fiind neîntemeiată. Se arată, în esență, că stabilirea unui termen pentru introducerea unei acțiuni în justiție nu constituie o limitare a accesului liber la justiție, în condițiile în care termenul menționat a fost comunicat în timp util subiectelor de drept interesate.

În susținerea acestei opinii este invocată jurisprudența în materie a Curții Constituționale.

Potrivit prevederilor art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate ridicate.

Guvernul consideră că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată. În argumentarea acestui punct de vedere se susține că dispozițiile legale criticate se aplică numai pentru viitor și nu sunt discriminatorii, având în vedere că se aplică actelor procurorului date înainte de intrarea în vigoare a legii. De asemenea, este invocată, în susținerea acestui punct de vedere, Decizia Curții Constituționale nr. 17 din 20 ianuarie 2005.

Avocatul Poporului consideră că excepția de neconstituționalitate ridicată este neîntemeiată. În acest sens, se arată că textul legal criticat nu cuprinde nicio prevedere cu caracter retroactiv, nu aduce atingere principiului egalității cetățenilor în fața legii și nu îngrădește accesul liber la justiție.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului nu au comunicat punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, punctele de vedere ale Guvernului și Avocatului Poporului, raportul întocmit de judecătorul-raportor, concluziile procurorului, susținerile părții prezente, dispozițiile legale criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

Obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie dispozițiile art. IX pct. 5 din Legea nr. 281/2003 privind modificarea și completarea Codului de procedură penală și a unor legi speciale, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 468 din 1 iulie 2003, care au următorul cuprins:

„5. În cazul rezoluțiilor de neîncepere a urmăririi penale, al ordonanțelor ori, după caz, al rezoluțiilor de clasare, de scoatere de sub urmărire penală sau de încetare a urmăririi penale, date de procuror până la intrarea în vigoare a prezentei legi, termenul de introducere a plângerii prevăzute în art. 278¹ din Codul de procedură penală este de un an și curge de la intrarea în vigoare a prezentei legi, dacă nu s-a împlinit termenul de prescripție a răspunderii penale“.

Textele constituționale invocate în susținerea excepției sunt cele ale art. 1 alin. (5), privind principiul supremației Constituției, art. 15 alin. (2), privind neretroactivitatea, art. 16 alin. (1), privind egalitatea în drepturi, și art. 21 alin. (3), privind dreptul la un proces echitabil soluționat într-un termen rezonabil, precum și art. 6 paragraful 1 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale.

Examinând excepția de neconstituționalitate ridicată, Curtea reține următoarele:

Textul legal criticat a mai format obiect al controlului de constituționalitate exercitat pe cale de excepție. Astfel, Curtea, prin deciziile nr. 17 din 20 ianuarie 2005, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 176 din 1 martie 2005, nr. 72 din 8 februarie 2005, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 217 din 15 martie 2005, și nr. 288 din 7 iunie 2005, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 733 din 12 august 2005, s-a pronunțat în sensul constituționalității art. IX pct. 5 din Legea nr. 281/2003 sub aspectele criticate de autorul excepției.

Prin Decizia nr. 17 din 20 ianuarie 2005, Curtea Constituțională a stabilit că dispozițiile art. IX pct. 5 din Legea nr. 281/2003 nu încalcă art. 15 alin. (2) din Constituție, statuând că instanțele competente să judece cauzele aflate pe rol la 1 ianuarie 2004, data intrării în vigoare a Legii nr. 281/2003, sunt determinate de legea aplicabilă anterior acestei date, deoarece schimbarea instanțelor competente prin această lege ar presupune tocmai încălcarea principiului neretroactivității legii. În ceea ce privește prevederile art. IX pct. 5, se constată că acestea nu cuprind referiri la o eventuală aplicare pentru perioada anterioară intrării lor în vigoare, urmând a-și găsi aplicarea exclusiv de la data intrării în vigoare a Legii

nr. 281/2003, în concordanță cu dispozițiile art. 15 alin. (2) din Legea fundamentală.

Cu același prilej, Curtea a stabilit că textul criticat nu încalcă art. 6 pct. 1 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale, întrucât dispozițiile legale criticate nu aduc atingere dreptului părților la un proces echitabil și la soluționarea cauzelor într-un termen rezonabil.

Neexistând elemente noi, de natură a determina schimbarea jurisprudenței Curții, cele stabilite prin deciziile menționate își păstrează valabilitatea și în prezenta cauză.

Curtea constată că, potrivit art. 126 alin. (2) din Constituție, este dreptul exclusiv al legiuitorului de a adopta reguli de procedură, asemenea textului legal criticat. Totodată, Curtea reține că momentul de la care curge termenul de contestare a actelor procurorului date înainte sau după intrarea în vigoare a Legii nr. 281/2003 este diferit, însă aplicarea acestui tratament juridic diferențiat este justificată, în mod obiectiv și rațional, de asigurarea unui tratament egal pentru situații care, în funcție de scopul urmărit, nu sunt diferite. Astfel, nu se poate reține existența vreunei discriminări între diversele categorii de persoane în funcție de data intrării în vigoare a unei norme procedurale.

Având în vedere cele de mai sus, Curtea constată că textul legal criticat este în conformitate cu prevederile constituționale ale art. 15 alin. (2), art. 16 alin. (1) și ale art. 21 alin. (3), astfel încât nu se poate reține nici înfrângerea principiului supremației Constituției, prevăzut de art. 1 alin. (5) din Constituție.

În ceea ce privește critica autorului excepției în sensul că termenul prevăzut de art. IX pct. 5 din Legea nr. 281/2003 ar trebui să curgă de la data comunicării actului, și nu de la 1 ianuarie 2004, Curtea reține că instanța de contencios constituțional, potrivit art. 2 alin. (3) din Legea nr. 47/1992 privind organizarea și funcționarea Curții Constituționale, nu este competentă să modifice textul de lege în sensul sugerat de autorul excepției, întrucât, în caz contrar, s-ar transforma în legislator pozitiv, încălcând, astfel, prevederile art. 61 alin. (1) din Constituție, potrivit cărora „Parlamentul este [...] unica autoritate legiuitoare a țării“.

Pentru considerentele expuse mai sus, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. IX pct. 5 din Legea nr. 281/2003 privind modificarea și completarea Codului de procedură penală și a unor legi speciale, excepție ridicată de Horia-Andrei Ursu în Dosarul nr. 1.321/4/2006 al Tribunalului București — Secția a II-a penală.

Definitivă și general obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 3 aprilie 2007.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,
prof. univ. dr. **IOAN VIDA**

Magistrat-asistent,
Benke Károly

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 326

din 3 aprilie 2007

referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 504 alin. 1
din Codul de procedură penală

Ioan Vida	— președinte
Nicolae Cochinescu	— judecător
Aspazia Cojocaru	— judecător
Acsinte Gaspar	— judecător
Kozsokár Gábor	— judecător
Petre Ninosu	— judecător
Ion Predescu	— judecător
Tudorel Toader	— judecător
Ion Tiucă	— procuror
Benke Károly	— magistrat-asistent

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 504 alin. 1 din Codul de procedură penală, excepție ridicată de Ilie Cristea, Emil-Ionuț Slavu și Marius-Sorin Marin în Dosarul nr. 4.446/2005 al Tribunalului Teleorman — Secția civilă.

La apelul nominal răspund autorii excepției, asistați de avocat cu delegație la dosar, lipsind celelalte părți, față de care procedura de citare a fost legal îndeplinită.

Reprezentantul autorilor excepției solicită admiterea acesteia, arătând, în esență, că prevederile legale criticate încalcă art. 21 din Constituție, întrucât nu prevăd dreptul la repararea de către stat a pagubei suferite și în situația în care s-a pronunțat o hotărâre de achitare. În lipsa acestei prevederi, persoana aflată într-o atare situație trebuie să plătească taxă de timbru la valoare.

Reprezentantul Ministerului Public pune concluzii de respingere a excepției de neconstituționalitate, arătând că dispozițiile legale criticate reprezintă o aplicare a prevederilor art. 52 alin. (3) din Constituție, determinând limitativ sfera situațiilor pe care legiuitorul le consideră erori judiciare. De altfel, în subsidiar, se apreciază că autorul excepției solicită completarea textului, ceea ce ar determina și inadmisibilitatea excepției.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, constată următoarele:

Prin Încheierea din 2 octombrie 2006, pronunțată în Dosarul nr. 4.446/2005, **Tribunalul Teleorman — Secția civilă a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 504 alin. 1 din Codul de procedură penală**, excepție ridicată de Ilie Cristea, Emil-Ionuț Slavu și Marius-Sorin Marin într-un litigiu având ca obiect soluționarea unei acțiuni civile în despăgubire.

În motivarea excepției autorii acesteia apreciază că dispozițiile legale criticate contravin prevederilor art. 52 alin. (3) din Constituție, precum și Deciziei Curții Constituționale nr. 45 din 10 martie 1998, întrucât limitează cauzele de răspundere patrimonială a statului. Se arată că, în speță, nu s-a ajuns nici la condamnarea persoanelor în cauză și nici la rejudecarea cauzei, dat fiind faptul că față de aceste persoane s-a pronunțat o hotărâre de achitare.

Tribunalul Teleorman — Secția civilă apreciază excepția de neconstituționalitate ca fiind neîntemeiată. Se arată, în esență, că textul de lege criticat instituie norme procedurale necesare exercitării dreptului la despăgubiri, iar competența

de a stabili regulile de desfășurare a procesului în fața instanțelor judecătorești revine, în exclusivitate, legiuitorului.

Potrivit prevederilor art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate ridicate.

Guvernul consideră că excepția de neconstituționalitate este inadmisibilă, întrucât Curtea Constituțională, prin Decizia nr. 45 din 10 martie 1998, a admis excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 504 alin. 1 din Codul de procedură penală.

Avocatul Poporului consideră că excepția de neconstituționalitate ridicată este neîntemeiată. În acest sens, se arată că textul criticat reprezintă o normă de procedură, a cărei reglementare revine, în exclusivitate, legiuitorului. Se invocă, în acest sens, Decizia Curții Constituționale nr. 619 din 3 octombrie 2006.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului nu au comunicat punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, punctele de vedere ale Guvernului și Avocatului Poporului, raportul întocmit de judecătorul-raportor, concluziile procurorului, susținerile părții prezente, dispozițiile legale criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

Obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie dispozițiile art. 504 alin. 1 din Codul de procedură penală, astfel cum au fost modificate prin Legea nr. 281/2003, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 468 din 1 iulie 2003, care au următorul cuprins:

„Persoana care a fost condamnată definitiv are dreptul la repararea de către stat a pagubei suferite, dacă în urma rejudecării cauzei s-a pronunțat o hotărâre definitivă de achitare“.

Textul constituțional invocat în susținerea excepției este cel al art. 48 alin. (3) din Constituție [devenit, după revizuirea și republicarea Constituției, art. 52 alin. (3)] privind răspunderea patrimonială a statului pentru prejudiciile cauzate prin erori judiciare.

Examinând excepția de neconstituționalitate ridicată, Curtea reține următoarele:

Prin Decizia nr. 619 din 3 octombrie 2006, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 929 din 16 noiembrie 2006, Curtea a statuat că dispozițiile legale criticate fac parte din capitolul IV „Repararea pagubei materiale sau a daunei morale în cazul condamnării pe nedrept sau al privării ori restrângerii de libertate în mod

nelegal“ al titlului IV „Proceduri speciale“ din Codul de procedură penală și stabilesc cine are calitatea de a beneficia de reparație, și anume persoana care a fost condamnată definitiv, dacă în urma rejudecării cauzei s-a pronunțat o hotărâre definitivă de achitare, precum și persoana care în cursul procesului penal a fost privată de libertate ori căreia i s-a restrâns libertatea în mod nelegal.

Prin urmare, faptul că legiuitorul a reglementat în mod expres și limitativ doar aceste situații nu are semnificația unei încălcări a dreptății ca valoare supremă în statul de drept și nici a unei limitări a accesului liber la justiție, garantat de art. 21 din Constituție, sau a dreptului la un proces echitabil, prevăzut de art. 6 paragraful 1 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale, întrucât este la latitudinea legiuitorului să stabilească aceste condiții și limite.

Neexistând elemente noi, de natură a determina schimbarea jurisprudenței Curții, cele stabilite prin decizia menționată își păstrează valabilitatea și în prezenta cauză.

Pentru considerentele expuse mai sus, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 504 alin. 1 din Codul de procedură penală, excepție ridicată de Ilie Cristea, Emil-Ionuț Slavu și Marius-Sorin Marin în Dosarul nr. 4.446/2005 al Tribunalului Teleorman — Secția civilă.

Definitivă și general obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 3 aprilie 2007.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,
prof. univ. dr. **IOAN VIDA**

Magistrat-asistent,
Benke Károly

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 329

din 3 aprilie 2007

referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 414² alin. 3 teza întâi și art. 461 alin. 1 lit. d) din Codul de procedură penală

Ioan Vida	— președinte
Nicolae Cochinescu	— judecător
Aspazia Cojocaru	— judecător
Acsinte Gaspar	— judecător
Kozsokár Gábor	— judecător
Petre Ninosu	— judecător
Ion Predescu	— judecător
Tudorel Toader	— judecător
Marinela Mincă	— procuror
Benke Károly	— magistrat-asistent

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 414² alin. 3 teza întâi și art. 461 alin. 1 lit. d) din Codul de procedură penală, excepție ridicată de Mircea Nicodim Cîmpean Popescu în Dosarul nr. 10.571/3/2006 al Tribunalului București — Secția I penală.

La apelul nominal răspunde autorul excepției, asistat de avocat, procedura de citare fiind legal îndeplinită.

Mai mult, Curtea reține că art. 52 alin. (3) din Constituție prevede că statul răspunde patrimonial pentru prejudiciile cauzate prin erorile judiciare, iar răspunderea acestuia este stabilită „în condițiile legii“, cerință îndeplinită de textul art. 504 alin. 1 din Codul de procedură penală. De altfel, pentru a se constata existența unei erori judiciare trebuie să existe, pe de o parte, o hotărâre de condamnare pe nedrept, iar, pe de altă parte, o hotărâre definitivă de achitare. În consecință, nu se poate reține că s-a produs o eroare judiciară în cazul existenței numai a unei hotărâri de achitare, astfel că autorii excepției nu se încadrează în prevederile art. 52 alin. (3) din Constituție și, implicit, nici în cele ale art. 504 alin. 1 din Codul de procedură penală.

De asemenea, textul criticat este în concordanță cu Decizia Curții Constituționale nr. 45 din 10 martie 1998, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 182 din 18 mai 1998, întrucât nu circumstanțiază răspunderea patrimonială a statului numai la unele erori judiciare.

Reprezentantul autorului excepției solicită admiterea acesteia, arătând, în esență, că o hotărâre judecătorească pronunțată anterior admiterii unui recurs în interesul legii nu poate fi modificată în sensul stabilit de hotărârea pronunțată de Înalta Curte de Casație și Justiție, chiar dacă aceasta ar fi pentru inculpat o lege penală mai favorabilă.

Reprezentantul Ministerului Public pune concluzii de respingere a excepției de neconstituționalitate, arătând că recursul în interesul legii vizează interpretarea și aplicarea unitară a legii, și nu reformarea hotărârii judecătorești. În subsidiar, se mai apreciază că, în măsura în care excepția vizează interpretarea sau aplicarea legii, aceasta urmează să fie respinsă ca inadmisibilă.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, constată următoarele:

Prin Încheierea din 3 octombrie 2006, pronunțată în Dosarul nr. 10.571/3/2006, **Tribunalul București — Secția I penală a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 414² alin. 3 și art. 461 alin. 1 lit. d) din Codul de procedură penală**, excepție ridicată de Mircea Nicodim Cîmpean Popescu într-un litigiu având ca obiect soluționarea unei contestații la executare.

În motivarea excepției autorul acesteia apreciază că deciziile pronunțate de Înalta Curte de Casație și Justiție în cadrul recursului în interesul legii trebuie să își găsească aplicabilitatea și cu privire la hotărârile de condamnare pronunțate anterior admiterii unui asemenea recurs.

Tribunalul București — Secția I penală apreciază excepția de neconstituționalitate ca fiind neîntemeiată. Se arată că prevederile art. 414² alin. 3 din Codul de procedură penală au ca scop asigurarea interpretării și aplicării unitare a legilor penale și de procedură penală pe întreg teritoriul țării, fără ca prin dezlegarea dată să se încalce principiul egalității cetățenilor în fața legii. Totodată, se arată că este de competența legiuitorului să reglementeze în privința aplicabilității interpretărilor date de instanța supremă, fără a se încălca astfel prevederile art. 21 din Constituție.

În ceea ce privește art. 461 alin. 1 lit. d) din Codul de procedură penală, se apreciază că acest text nu instituie privilegii sau discriminări și reprezintă o garanție a accesului liber la justiție.

Potrivit prevederilor art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate ridicate.

Avocatul Poporului consideră că excepția de neconstituționalitate ridicată este neîntemeiată. În acest sens, se arată că textele criticate nu instituie privilegii sau discriminări pe criterii arbitrare și nici nu încalcă accesul liber la justiție. Se mai consideră că este de competența exclusivă a legiuitorului de a stabili competența și procedura de judecată, inclusiv a condițiilor de exercitare a căilor de atac.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului și Guvernul nu au comunicat punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, punctul de vedere al Avocatului Poporului, raportul întocmit de judecătorul-raportor, concluziile procurorului, susținerile părții prezente, dispozițiile legale criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

Obiectul excepției de neconstituționalitate, astfel cum a fost formulat, îl constituie dispozițiile art. 414² alin. 3 și art. 461 alin. 1 lit. d) din Codul de procedură penală. Totuși, astfel cum rezultă din motivarea excepției, Curtea observă că se contestă constituționalitatea numai a tezei întâi a prevederilor art. 414² alin. 3 și art. 461 alin. 1 lit. d) din Codul de procedură penală, texte asupra cărora urmează a se pronunța prin prezenta decizie. Aceste texte legale au următorul cuprins:

— Art. 414² alin. 3 teza întâi: „*Soluțiile se pronunță numai în interesul legii, nu au efect asupra hotărârilor judecătorești examinate și nici cu privire la situația părților din acele procese.*”;

— Art. 461 alin. 1 lit. d): „*Contestația contra executării hotărârii penale se poate face în următoarele cazuri: [...]*”

d) *când se invocă amnistia, prescripția, grațierea sau orice altă cauză de stingere ori de micșorare a pedepsei, precum și orice alt incident ivit în cursul executării.*”

Textele constituționale invocate în susținerea excepției sunt cele ale art. 16 alin. (1) și (2) privind egalitatea în drepturi și art. 21 privind accesul liber la justiție.

Examinând excepția de neconstituționalitate ridicată, Curtea reține următoarele:

Prevederile art. 414² din Codul de procedură penală consacră instituția recursului în interesul legii, cale extraordinară de atac. Rațiunea instituirii recursului în interesul legii este aceea de a se asigura interpretarea și aplicarea unitară a legii, și nu de a se reforma hotărârile judecătorești definitive. În acest sens, teza întâi a alin. 3 al art. 414² din Codul de procedură penală prevede că soluțiile pronunțate în recursurile în interesul legii nu au efect asupra hotărârilor judecătorești examinate.

În consecință, Curtea reține că această soluție legislativă nu încalcă cu nimic prevederile art. 16 alin. (1) și (2) din Constituție, aplicându-se tuturor persoanelor, fără privilegii sau discriminări, dar fără a avea efect asupra hotărârilor judecătorești anterior pronunțate. Nici accesul liber la justiție și nici dreptul la un proces echitabil nu sunt încălcate, având în vedere faptul că deciziile pronunțate ca urmare a formulării unui recurs în interesul legii sunt obligatorii pentru instanțele ierarhic inferioare, acestea urmând să țină seama de ele în judecarea cauzelor aflate pe rolul lor în modul prevăzut de lege.

Curtea, prin Decizia nr. 77 din 8 februarie 2005, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 162 din 23 februarie 2005, a stabilit că dispozițiile art. 461 din Codul de procedură penală sunt constituționale, constituind norme de procedură, adoptate conform art. 126 alin. (2) din Constituție, potrivit căruia procedura de judecată este prevăzută numai prin lege. Curtea a reținut că art. 461 din Codul de procedură penală prevede, limitativ, cazurile în care se poate face contestație la executare. Contestația la executare este o modalitate de rezolvare a cererilor sau plângerilor ocazionate de punerea în executare a hotărârilor penale. Prin contestația la executare nu se reclamă nelegalitatea sau netemeinicia hotărârilor penale definitive, ci nelegalitatea ce s-ar constata prin punerea în executare a hotărârii. Ca atare, prin dispozițiile art. 461 din Codul de procedură penală nu se instituie privilegii sau discriminări, fiind aplicabile deopotrivă tuturor subiecților de drept care se încadrează în situația prevăzută de textul legal criticat, fiind în concordanță cu prevederile art. 16 alin. (1) din Constituție, care consacră principiul egalității în drepturi.

Cu același prilej, Curtea a reținut că textul de lege criticat nu îngreșește liberul acces la justiție, întrucât contestația la executare reprezintă în sine o garanție a realizării acestui drept. Stabilirea unor reguli speciale de procedură, precum și a modalităților de exercitare a drepturilor procesuale, cum este și cea privind cazurile în care se poate face contestație la executare, este realizată de legiuitor în exercitarea competenței sale constituționale și nu încalcă liberul acces la justiție.

Soluția și considerentele cuprinse în decizia menționată își mențin valabilitatea și în cauza de față, întrucât nu au intervenit elemente noi de natură a determina o reconsiderare a jurisprudenței Curții.

Pentru considerentele expuse mai sus, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 414² alin. 3 teza întâi și art. 461 alin. 1 lit. d) din Codul de procedură penală, excepție ridicată de Mircea Nicodim Cîmpean Popescu în Dosarul nr. 10.571/3/2006 al Tribunalului București — Secția I penală.

Definitivă și general obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 3 aprilie 2007.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,
prof. univ. dr. **IOAN VIDA**

Magistrat-asistent,
Benke Károly

HOTĂRĂRI ALE GUVERNULUI ROMÂNIEI**GUVERNUL ROMÂNIEI****HOTĂRÂRE****privind structura organizatorică și efectivele Ministerului Internelor și Reformei Administrative**

În temeiul art. 108 din Constituția României, republicată, și al art. 12 alin. (2) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 30/2007 privind organizarea și funcționarea Ministerului Internelor și Reformei Administrative,

Guvernul României adoptă prezenta hotărâre.

Art. 1. — (1) Ministerul Internelor și Reformei Administrative are structura organizatorică potrivit organigramei prevăzute în anexa nr. 1.

(2) Ministerul Internelor și Reformei Administrative are în conducerea sa un ministru și 5 secretari de stat.

(3) Conducerea Departamentului ordine și siguranță publică este asigurată de către un secretar de stat, care este ajutat de un adjunct.

(4) Secretarul general al ministerului este ajutat de 3 secretari generali adjuncți.

(5) Coordonarea de către ministru, secretarii de stat și secretarul general a structurilor și a unităților subordonate se stabilește prin ordin al ministrului internelor și reformei administrative.

Art. 2. — (1) Funcția de director general al Direcției generale de informații și protecție internă se asimilează, din punctul de vedere al salarizării, cu funcția de subsecretar de stat.

(2) Numirea și eliberarea din funcție a adjunctului șefului Departamentului ordine și siguranță publică se fac prin ordin al ministrului internelor și reformei administrative.

(3) Numirea și eliberarea din funcție a directorului general al Direcției generale de informații și protecție internă se face prin decizie a primului-ministru, la propunerea ministrului internelor și reformei administrative.

Art. 3. — Ministrul internelor și reformei administrative stabilește structura organizatorică a unităților proprii ministerului și poate înființa, disloca și desființa și alte unități, institute, ateliere de reparații sau producție similare, subordonate ministerului, până la nivel de birou, serviciu, sector, direcție operativă, batalion inclusiv, în limita posturilor și a fondului de salarii aprobate.

Art. 4. — Numărul posturilor, pe timp de pace și mobilizare, este cel prevăzut în anexele nr. 2 și 3*).

Art. 5. — Anexele nr. 1—3 fac parte integrantă din prezenta hotărâre.

Art. 6. — Pe data intrării în vigoare a prezentei hotărâri, se abrogă Hotărârea Guvernului nr. 725/2003 privind structura organizatorică și efectivele Ministerului Administrației și Internelor, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 478 din 4 iulie 2003, cu modificările și completările ulterioare.

PRIM-MINISTRU
CĂLIN POPESCU-TĂRICEANU

Contrasemnează:

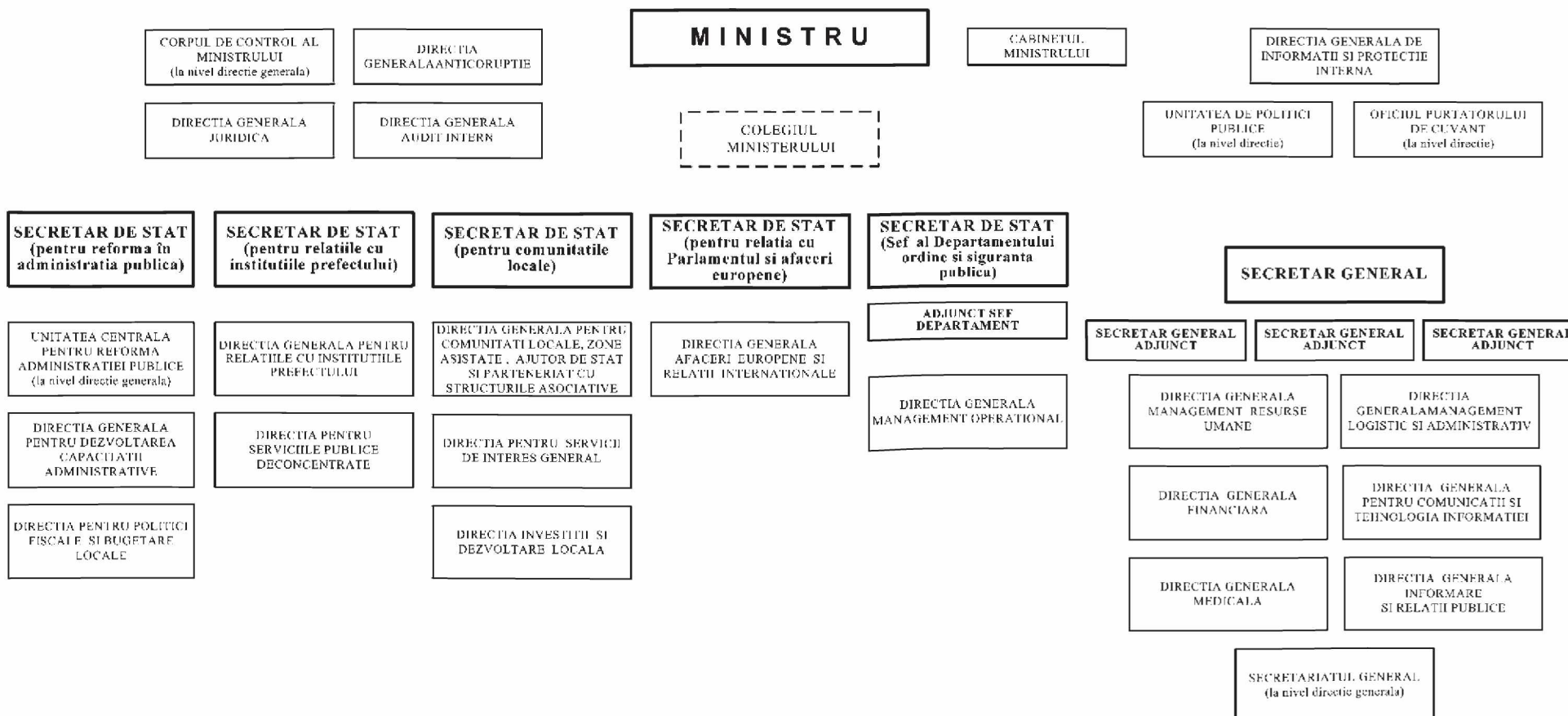
Ministrul internelor și reformei administrative,
Cristian David
Ministrul muncii, familiei și egalității de șanse,
Paul Păcuraru
Ministrul economiei și finanțelor,
Varujan Vosganian

București, 9 mai 2007.
Nr. 416.

*) Anexele nr. 2 și 3 nu se publică, fiind clasificate potrivit legii, și se comunică instituțiilor interesate.

STRUCTURA ORGANIZATORICĂ a Ministerului Internelor și Reformei Administrative

I. APARAT CENTRAL (PROPRIU)

II. INSTITUȚII ȘI STRUCTURI AFLATE ÎN SUBORDINEA/COORDONAREA MINISTERULUI INTERNELOR ȘI REFORMEI ADMINISTRATIVE**A. Instituții și structuri aflate în subordinea Ministerului Internelor și Reformei Administrative**

1. Agenția Națională Antidrog
2. Agenția Națională de Cadastru și Publicitate Imobiliară
3. Institutul Național de Administrație
4. Agenția Națională a Funcționarilor Publici
5. Agenția Națională Împotriva Traficului de Persoane
6. Administrația Națională a Rezervelor de Stat
7. Oficiul Central de Stat pentru Probleme Speciale
8. Autoritatea Națională de Reglementare pentru Serviciile Comunitare de Utilități Publice
9. Instituția prefectului (42)
10. Direcția Generală de Pașapoarte
11. Direcția Regim Permise de Conducere și Înmatriculare a Vehiculelor
12. Inspectoratul General pentru Situații de Urgență
13. Inspectoratul Național pentru Evidența Persoanelor
14. Centrul Informatic Național al Ministerului Internelor și Reformei Administrative (e-administrație)
15. Oficiul Român pentru Imigrări*)
16. Centrul de Cooperare Polițienească Internațională

17. Arhivele Naționale
 18. Centrul Național de Administrare a Bazelor de Date privind Evidența Persoanelor
 19. Academia de Poliție „Alexandru Ioan Cuza“
 20. Liceul „Neagoe Basarab” al Ministerului Internelor și Reformei Administrative
 21. Liceul „Constantin Brâncoveanu” al Ministerului Internelor și Reformei Administrative
 22. Poliția Română
 23. Jandarmeria Română
 24. Poliția de Frontieră Română
 25. Inspectoratul de Aviație al Ministerului Internelor și Reformei Administrative
 26. Grupul Special de Protecție și Intervenție „Acvila“
 27. Baza Centrală pentru Asigurarea Tehnică a Misiunilor
 28. Clubul Sportiv „Dinamo” București
 29. Structuri subordonate unor unități centrale
- B. Structuri aflate în coordonarea Ministerului Internelor și Reformei Administrative**
- Societatea Comercială „COMICEX” — S.A.

*) Înființarea Oficiului Român pentru Imigrări, prin reorganizarea Autorității pentru străini și a Oficiului Național pentru Refugiați, organizarea și funcționarea acestuia se stabilesc prin lege.

TARIFE

pentru publicarea unor acte în Monitorul Oficial al României care se aplică începând cu data de 1 ianuarie 2007

1. MONITORUL OFICIAL AL ROMÂNIEI, PARTEA I

- 1.1. Ordine ale miniștrilor, precizări, instrucțiuni, criterii, norme metodologice emise de organe ale administrației publice centrale și de alte instituții publice, care nu sunt prevăzute de Constituție, republicată, în art. 78, 100, 108, 115 și 147 50 lei/pag. manuscris
- 1.2. Deciziile pronunțate de Secțiile Unite ale Înaltei Curți de Casație și Justiție 50 lei/pag. manuscris

2. MONITORUL OFICIAL AL ROMÂNIEI, PARTEA a III-a

- 2.1. Pierderi de acte, schimbări de nume, citații emise de instanțele judecătorești 15 lei/anunț
- 2.2. Citații la care numărul persoanelor citate este mai mare de unul 15 lei/anunț + 5 lei/rând tabel
- 2.3. Publicarea ordonanței judecătorești privind pierderea, sustragerea sau distrugerea ceului ca instrument de plată, a cambiei și a biletului la ordin 65 lei/pag. manuscris
- 2.4. Publicarea ordonanței de clasare a comisiei de cercetare a averilor sau a hotărârii irevocabile a instanței judecătorești, prin care se constată că proveniența bunurilor este justificată 65 lei/pag. manuscris
- 2.5. Acte procedurale ale instanțelor judecătorești, a căror publicare este prevăzută de lege 65 lei/pag. manuscris
- 2.6. Extras-cerere pentru dobândirea sau renunțarea la cetățenia română 80 lei/anunț
- 2.7. Concursuri pentru ocuparea posturilor didactice în învățământul superior și a posturilor vacante de funcționari publici, precum și alte concursuri prevăzute de lege 65 lei/pag. manuscris
- 2.8. Anunțuri privind data la care au loc adunările generale ale judecătorilor și procurorilor, precum și perioada de depunere a propunerilor de candidatură pentru Consiliul Superior al Magistraturii (C.S.M.) 65 lei/pag. manuscris
- 2.9. Deciziile Colegiului Consiliului Național pentru Studierea Arhivelor Securității 65 lei/pag. manuscris
- 2.10. Publicarea declarațiilor de avere potrivit legii 50 lei/pag. manuscris
- 2.11. Publicarea raportului propriu al Consiliului Superior al Magistraturii și a raportului privind starea justiției 50 lei/pag. manuscris
- 2.12. Publicarea rapoartelor periodice de activitate ale autorităților publice 50 lei/pag. manuscris
- 2.13. Bilanțuri de ocupare a forței de muncă pe județe și la nivel național 50 lei/pag. manuscris
- 2.14. Alte acte a căror publicare este prevăzută de lege 65 lei/pag. manuscris
- 2.15. Publicații cu prezentare tabelară 5 lei/rând tabel

3. MONITORUL OFICIAL AL ROMÂNIEI, PARTEA a IV-a

- 3.1. Publicarea integrală sau în extras a încheierilor judecătorului delegat pentru autorizarea constituirii societăților comerciale și de înmatriculare a acestora 31,5 lei/pag. manuscris
- 3.2. Publicarea următoarelor acte: 90 lei/pag. manuscris
- proiecte de fuziune/divizare
 - acte adiționale
 - somații
 - convocări AGA
 - hotărâri AGA
 - acte de numire a lichidatorilor
 - bilanțuri contabile ale lichidatorilor
 - raportări ale cenzorilor în caz de lichidare
 - bilanțuri ale băncilor
 - hotărâri judecătorești a căror publicare este prevăzută de lege
 - alte acte a căror publicare este prevăzută de lege
- 3.3. Publicarea bilanțului și contului de profit și pierderi (anunțuri-extras) 80 lei/anunț
- 3.4. Publicații cu prezentare tabelară 5 lei/rând tabel

4. MONITORUL OFICIAL AL ROMÂNIEI, PARTEA a V-a

- 4.1. Publicarea contractelor colective de muncă încheiate la nivel național și de ramură Tariful se calculează în funcție de numărul de pagini și de tirajul comandat

5. MONITORUL OFICIAL AL ROMÂNIEI, PARTEA a VI-a

- 5.1. Publicarea anunțurilor prevăzute de O.U.G. nr. 34/2006 privind achizițiile publice 50 lei/pag. manuscris
- 5.2. Publicarea anunțurilor prevăzute de O.U.G. nr. 54/2006 privind concesiunile de bunuri proprietate publică 50 lei/pag. manuscris
- 5.3. Alte acte a căror publicare este prevăzută de lege 50 lei/pag. manuscris
- 5.4. Publicații cu prezentare tabelară 5 lei/rând tabel

6. MONITORUL OFICIAL AL ROMÂNIEI, PARTEA a VII-a

- 6.1. Publicarea încheierii judecătorului delegat de înmatriculare a societății cooperative 31,5 lei/pag. manuscris
- 6.2. Publicarea următoarelor acte: 90 lei/pag. manuscris
- proiecte de fuziune/divizare vizate de judecătorul delegat
 - acte adiționale
 - hotărâri AGA prin care se aprobă situația financiară anuală sau se majorează capitalul social > 10%
 - acte de dizolvare a societății cooperative
 - alte modificări ale actului constitutiv al societății absorbante
 - act de numire a lichidatorilor
 - publicarea hotărârii irevocabile a tribunalului de anulare a hotărârii AGA
 - alte acte a căror publicare este prevăzută de Legea nr. 1/2005 privind organizarea și funcționarea cooperăției
- 6.3. Publicații cu prezentare tabelară 5 lei/rând tabel

EDITOR: PARLAMENTUL ROMÂNIEI — CAMERA DEPUTAȚILOR

„Monitorul Oficial” R.A., Str. Parcului nr. 65, sectorul 1, București; C.I.F. RO427282,
IBAN: RO55RNCB0082006711100001 Banca Comercială Română — S.A. — Sucursala „Unirea” București
și IBAN: RO12TREZ7005069XXX000531 Direcția de Trezorerie și Contabilitate Publică a Municipiului București
(alocat numai persoanelor juridice bugetare)

Tel. 318.51.29/150, fax 318.51.15, E-mail: marketing@ramo.ro, Internet: www.monitoruloficial.ro
Adresa pentru publicitate: Centrul pentru relații cu publicul, București, șos. Panduri nr. 1,
bloc P33, parter, sectorul 5, tel. 411.58.33 și 410.47.30, fax 410.77.36 și 410.47.23
Tiparul: „Monitorul Oficial” R.A.

5 948368 152885